

Vötkkö

Mika Seppälä

Yökkö

Mika Seppälä

Yökkö

juttu

© 2017 *Mika Seppälä*

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

*Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt,
Saksa*

ISBN: 978-951-568-169-0

Mikä oli maailmankaikkeuden ensimmäinen sana. Alussa. Niin kai, kun minä kävelen lievästi hoippuen kohti kirkkoa ja aloitan uuden elämän. Minun ensimmäinen päässäni jyskyttävä tokaisu tai mantra on Lopussa.

Samaa rataa, kehäpäätelmiä. Kun menet kierrostasi tarpeeksi, eteesi loihtuvut lähtötelineet, sinun on jälleen kyykistyttävä, odotettava starttipistoolin laukaisua, ampaistava liikkeelle,

samaa ellipsiä, samaa elämää,

samaa kaikkea.

Kun olen kirkon portilla, ja se naukaisee heilauttaessani sitä, emmin vielä hetken ja katson jyrkkiä ulkorappuja, jotka ohjaavat sisälle temppeliin, sanaan, ilmoitukseen, mihin hyvänsä. Minun tekee vain mieli istua kovalla penkillä mahdollisimman epämukavasti, tietäen, että sinne tänne samaan joukkoon on ripoteltu ihmisiä. Minä rakastan ryhmäkokootumisia. Laumaan on helppo piiloutua, vetää maski päälle – ei niinkään, kun olet sie luinesi yksin omassa huoneessasi, kävelet kamarista toi-

seen, keittiöstä television työ, sipaisten ruutua kuin pölyä pois, takaisin keittiöön, lasket keittimeen veden ja mittaat jauhot, vaikka tajuat, olet jo täynnä,

paikkasi on jo jossain muualla.

Minä tuijotan kirkon portaita. Kuinka monta ruumista niitä on mennyt ylös alas. Ne ovat niin jyrkät, että on ihme, ettei ote ole koskaan livennyt, kuoleman koura on vahva ja vakaa, pitää otteessaan herkimmäkin surijan.

Kuolema sykkii, tuottaa elämää, kun astelen Herran huoneen sisälle, istuudun mahdollisimman taakse, varaan jo kolehtirahan, kohta uhrilahjakin kerätään niin, että visa vinkuu, haavi lukee kortin.

Kun Jumala ei lepää, hän tarkistaa tiliotteen, saldon ja taseen.

Ihmiset odottavat tilinpäätöstä, viimeistä tuomiota. Minä alan hymyillä ja tarkastelen virsitaulua, minulla ei ole veisuukirjaa, mutta kappaleiden numeroita minä lasken yhteen, ynnään ja vähennän, kerron ja jaan.

Niin kuluu minun jumalanpalvelukseni. Saarnasta odotan vain, että pappi sanoo aamen, seuraa ehtoollinen, Jumalaa pelkäämättömänä en tänään tarvitse sovintouhria, minun puolestani ei tarvitse vuodattaa mitään.

Juuri nyt Jeesus saa pitää verensä, jokaisen tipan, paitsi sen suuren veden, joka velloo minussa itsessäni, valun sen paineesta kesken kaiken kirkosta ulos.

Teen mitä teen. Liukastelen pienen piston vanhempieni haudalle, katson heidän nimiänsä ja aikojansa, kuolivat ties mihin, minne sitten joutuivat.

Sytytän röökin. Tuikkuja minulla ei muita ole koskaan ollut. Ei tule olemaan, kun vielä vilkaisen taakseni tuota kiveä ja kävelen jo surkean pitkän matkan kohti paikallista jumalanpalvelusoluelle.

Niin ne sakemannit ainakin tekevät.

...

Avaan tuopilliseeni johtavan aukon pystykahvasta, kuin en olisi koskaan tehnyt sitä aikaisemmin. Pari seinustalla jököttävää hedelmäpeliä tekevät minuun suuren vaikutuksen. Muutama asiakas, heidän värinänsä, lävistää kehoni kuin vibraattori, paljon enemmän kuin kukaan pappi tai seurakuntalainen tai kirkko jyrkevine torneineen.

Joku istuu ikkunassa katsellen pysähtynyttä maisemaa, kylän pintaa, joka on hiljainen mutta ohikiitävä. Olut on jähmettyneenä jonkun toisen edessä, pelkkää rekvisiittaa, tarkoituksena ei ole humaltua. Joku pyörittää lusikkaansa kahvikupissa; sen mukana pyörii koko neste, maailmat, ikävät muistot, naurut, häät ja hautajaiset ja se nuorena nukkunut itseään pihtaava tyttö, joka antautui ennen maallisen taipaleensa loppua – vähän ennen.

Mitä sitä sen jälkeen elämään, turhan päiten.

Minä tilaan oman kolpakkoni ja menen laitimmaiseen nurkkaan. Jostakin kuuluu televisio omalla hiljaisella hartaudellaan, pokeripelissä vaihtuvat kortit, raha kolisee altaaseen.

Minä istun paikallani, en katso minnekään. Tämä tuoppi jää tähän, ennen kuin myöhään illalla edessäni oleva juoma ei enää jää vaan unohtuu, kun taksikuski vie minut hellästi autoonsa, käskee heittämään ylimääräiset laatat veskissä ja vielä ennen entreetä kulkuvälineeseensä. Suharin ilme kertoo, että voisit vielä yökätä, edes näön vuoksi.

Sormet kurkussa minä olen onnellinen ja alkukantainen. Kotona pitää ensimmäisenä päästä vessaan, jos vain tietäisin, missä päin huonettani se sijaitsee.

Kun heittäydyn tajuttomana sängylleni, tämä kamari on oikea osa huusholliani,

tämä ikioma kapakka tässä huokuu minun huurteista hengitystäni kaikkialle, tiivistyy pisaroiksi, sataa muun asiakaskunnan päälle kuin suru ja ikävä, kaikki sen muodot. Kun jokin pysähtyy, jokin sellainen, jota on koko elonsa vältellyt, tarttuu kiinni.

Se pitää juoda pois, painaa nappuloita tiuhemmin, kortit vauhkoontuvat näytöllä baarissa, joka on taidetta, museo.

...

Ja minä siellä nurkassani olen kosteusmittari. Minä vartioin. Kukaan ei vahingoitu liiasta kaihosta, pidätetyistä kyynelistä.

...

Seuraavana tai tänä päivänä teen kapakkaharjoitteen uudestaan. Korjaan kaiken. Sen teen,

teenkin,

sama koreografia, niin tuttu, ettei sitä tarvitse muistaa.

Kun aamulla taas herään kankkuseen, syöksyn ensimmäisenä vessaan ja heitän pönttöön oksennuksen, joka oli tarkoitettu luontoretkelleni juottolasta kämpille. Huuhtelen altaan nopeasti riuskalla vedolla ja pesen kasvoni. Minusta tuntuu, että meikkini ovat pitkin poskia, vaikka en niitä käytä kuin hädässä. Mutta silmäni verestävät, ihan oikeasti. Kun tuijotan niitä, ulko-ovelleni koputetaan, sisään pyritään. Kiskaisen eteisen pöydältä aurinkolasit päähän ja menen avaamaan.

Siellä on mies, minulle tuntematon.

- Ei osteta eikä lahjoiteta, minä olen topakkana.

Mies katsoo minua. Ruumiini on temppelini, ja nyt alan pikkuhiljaa tajuta, että pyhättöäni turvatarkastetaan.

- Kuka sinä olet? minä tiuskaisen.

- Lassi.

- Kuka niistä Lassista yhdestä viiteen, jotka tunnen hämärästi tai joiden numero on tallennettuna kännyssäni?

Hän on niin tuntematon, että minua alkaa vaivata. Jotakin hyvin, hyvin hämärää on tekeillä, kun uusi oksennus pyrkii jo ylös. Nielaisen sen syvyyskiin. Kun katson hänen ohitseen, maisema on normaali, liian tavallinen, niin

**Mona eli tuttavallisemmin Muna vajoaa pohjista
pohjien läpi. Hän muistelee vanhempiaan ja
valaistuu silloin tällöin henkioppaansa avulla. Hän
kärsii myös unen puutteesta, mutta onko se silkkaa
unettomuutta vai puhdasta puutetta?**

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi